

1. szám.
Maj. 5-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

Requiem.

Ezer fáklya lobog a ravatal körül
Ezernyi ezer szív még fényesben lángol :
Bennök honszerelem örök tüze fénylik,
Örökségül hagyva fiakra apáktól.

Tenger a nép körül és e néptengernek
Csak egy cseppje sincsen, a mely hön nem érez.
E nagy néptengernek van erős dagálya,
Mely felvonja őt a „nagy holt“ szelleméhez.

Megifjodt öregek, — érett eszü ifjak ;
És a kiknek szívét rég elhagyta a hit,
Megtért kételkedők, jobb kor tagadói,
Jöttek üdvözölni oltár zsámolyait.

Egymáshoz oly közel minden szív, minden fő,
Polgár, ki szívnes; *nemes*, ki honpolgár ;
Egy közös imádság halkán rebegői;
Melyben nincs eretnek, közös minden oltár.

Szüzek, kiknek férfszívet adott az ég
És férfiak, kikben egy szüzézés hevül.
Egy szívvé vált népre mindenható Isten
Áldó kezét alá nyújtja onnan felül . . .

. . . . *Dominus vobiscum!* . . . .

Micsoda hamv van e sötét koporsóban? . . .
. . . . Kiegett fájdalom összeomlott hamva,
Néma keserűség, vigasztalan bánat
Van e gyász szemfödél alatt letakarva.

Honfiúi küzdés, mely sikerét veszté,
Égre szóló érdem koszorútlan fővel;
Nap után vágyó szív, melyre a hideg ész
Csak azt felelé, hogy az soha se jó fel.

Kialudt reménynek ellobbant kanócza,
Tenger fenekére visszasülyedt sziget,
Égből alá hullott elfeketült csillag,
Egykor fényes és hó, most sötét és hideg.

Te drága, te sötét por a koporsóban,
Honfiszerelemnek kétségbeesése ;
Adjon neked az ég örök nyugodalmat.
Arczod a jövődöt vajha ne kisértse! . . .

. . . . *Requiem aeternam dona ei Domine!* . . . .

De éljen örökké, mit koporsó nem rejt
A szellem, mely magát felküzdé az égbe,
És le a sziveknek titkos fenekéig;
Ott és itt maradjon mind örökké élve.

Világítva járjon, miként a tűzoszlop,
Verestengeren át az Úr népe előtt.
Ki tudja: a jövő milyen tengert hoz ránk?
S mi szin lesz, a mit a jövő tengere ölt?

Egy vezér-csillagot leljen a nép benne,
A mely elvezesse ígéret földéig,
Akkor is ott álljon felette ragyogva
A míg e nemzet él; — a napok végéig. . . .

. . . . *Lux perpetua luceat ei* . . . .

És soha ne lássa végső veszedelmét
E csillag e honnak, melynek őrvilága.
Ha körül lobogna minden égsark felől,
Messze kerülje ezt a pusztulás lángja;

Balsors csapásai, gonosz viszály átka
Soha se találjon boldog határára;
Akárhogy rendüljön a föld egy rossz napon,
E hont életére méltónak találja. . . .

. . . . *Dies irae, dies illa* . . . .

Jókai Mór.

A RUHÁK BÁLJA,

vagy hogyan lett a frakkból pitykés dolmány?

(Népies tündér-rege versekben 1860.)

Hol volt, hol nem volt — túl az Operenczián,
Túl az Angliuson, túl a Faranczián,
Túl a tengereken, ott, hol a nap ébred,
Hova az ember léghajóval sem érhet, —
Hol az örök teljű szűz hold sem visz udvart,
S fényes arcán fátyolt s homályfoltot nem tart;
Hova krinolin és frakk még el nem juta,
S egy czilinder lenne a legnagyobb csuda:
Itt volt egy szép ország, de nagy volt hibája
Civilisatio még nem ragadt rája!
Váltót nem ismertek, száz perczen nem járta
Agglegény itt nem volt, — ritka volt a párta.
A jövő zenéjét még itt nem is sejték
Ügyvédek a clienst évekig nem fejték!
Ura ezen földnek csak a bensülött volt;
Nem financzolgatták, ki már egyszer megholt!
Szóval: boldog volt itt a maga nemében
Ur és szolga, — élvén becsületességben!

Eszébe jut egykor itt egy leventének
Túlhágni szent földét kedves nemzetének,
S utazni egész az Operencziáig
A kabátos angol — s frakkos francziáig!
Látni a földet, hol alunni megy a nap;
S a sötétség annál több csillagokat kap!
Hol a félhold is úr volt, míg beteg nem lön,
S orvosa rá oly sok szívó tapaszt nem tön!

Ezen világrésznek nagy a culturája
Irgy szemmel nézhet sok barbár reája,
Keresztyén nép lakja, de sok a vallása,
Bálvány-inádókban sincs fogyatkozása!
Mert egyik meghajol az arany nevének,
Másik mindent áldoz ezüst csengésének,
Még a réz is nagy úr, bár veres az órra;
Akad sok szolgálja, mind roszt mind jóra,
Sőt a papirosnak is van számos híve:
Uralg felettük szép új bankó képibe'!

Hát még azok a kik a divatnak élnek
S minden évnegyedben új ruhát cserélnek?!

Ezeknek bálványa szabó s divatúr
Észre sem veszik, hogy e vallás mily káros!
Mily sok áldozatba kerül a pipere
S köpenynyel mint fordul gyakran az embere!
A sokféle köntös alatt ing a jellem,
A test ugyan terjed, de törpül a szellem!
Ma magas a kalap, s fenn hordja a fejét
S holnap egy kis rossz szél — lenyomja tetejét!
Frakk, zeke, atilla, majd bő angol kabát,
Ki győzné ellátni mindezekkel magát?!
Pedig hol egyiknek, hol másiknak hódol
Ki divatistennő szeszélyinek bókol!

De hogy megérthessük a históriáját
Szükség tudnunk hősünk genelőgiáját!
Szolgalegény volt ő az ő országában
Egy igen nagy úrnak a szolgálatában,
Kammerdiener ugyan nem, — de mégis belső, —
Szolgatársai közt ő vala az első.
Buda volt a neve, de csak télen szolgált, —
Lágy róka bélléssel hidegnek ellent állt,
Drága szép asztrakán ékesíté kívül, —
A kit betakart, nem félhete, hogy kihül.
Nagy ezüst gombjai messze ragyogának,
Visszavervén fényét a nap sugarának, —
Hát még a zsinórzat, a mely körül futá?
Hol kezdete s vége? az ember nem tudá!

Ez volt az a legény, ki gyöngy országából
Utra kele csupa kíváncsiságából
Hallván, hogy túl hegyen völgyön s tengereken!
Más bőr, más haczuka van az embereken!
Fehérből az igaz, és finomabb fajta
De a szenny is könnyen meglátszik ám rajta!
Különösen vágyott Garderob országba
Hol kivált szolganép van nagy sokaságba.
És sokféle fajta, de egyik sem rokon;
Szeretne bámulni, nevetni azokon!
Urlaubot kérve s kapva hát urítól,
Megvált meleg könnyük közt gyöngy országától,

S Hiphopp póstamester szép omnibuszának
Kocsis ülésében helyet vón magának! —

A mint megérkezik Garderob országba
Garderob országnak fő-fővárosába
Szeme szája elállt, nem tudá mit tegyen?
Kaczagjon e folyvást, avagy komoly legyen?!
Az ő fajtájából nem volt még csak egy se —
S ki meglátá, azon volt, hogy őt nevesse.
Kérdék: hova való? van e czertifikát?

Ha nincs: tengereken is per schub viszik át.

Ő csak mosolyoga s bajuszt pedergetett,
A kellnernek itt-ott egy-egy aranyt vetett
Ez megalapítá azonnal hitelét,
S megnyeré számára a közönség felét! —

Ugy történék épen, hogy farsang folytába,
Érkezék utasunk Garderob országba!

Holott minden ember mámoros szok lenni;

S szokásán kívül sok gyarlóságot tenni! —

A szolgálégyenyek adtak épen egy bált,

Erre sok szakácsné s szobalány calculált!

Hősünknek is kedve csoszant oda menni,

S a fajtája népet ott szemügyre venni.

A vendégek merő frakkokból állának,

A mint uraiktól este megválnak,

Itt-ott egy tobákos Gehrock s egy vén kabát

De dolmány vagy zeke nem mutatá magát,

Egy egy fürge Quecker, szűk és bő pantaló —

Azt hitték, hogy tánczra ez leginkább való!

A vendégkoszorú ilyen népből állá;

Buda köztük egész illemmel sétála.

Kiváncsian lesé az ujan jövöket,

Egész barátsággal idvezelvén őket.

De ők fitymálták az exoticus legényt,

Szóra sem méltatva a prémes jövevényt,

„Fidón!“ kiált egy vén Oberrock mellette,

„Csuda, hogy nyáron a moly még meg nem ette“

Egy pökhendi Quecker, plane megszagolta,

„Pih! de szűcs szaga van“ ezzel odébb tolta!

Nagy tekintélyének egy pár Frakk meghajolt;

Nappal bennök talán kellner vagy inas volt,

De a többi csak úgy orrot fintorgata

A vendégnek még csak egy jó szót sem ada.

Ezeken rendjelek lehetének nappal,
Kik nem köszöntének mást levett kalappal.
Budát is kicsinylő szemmel mérlegelék,
Honnét jött e barbár ide? nem képzelék! —
Utóbb már annyira ment szemtelenségek
Hogy szegény Budának lábára is léptek,
Összeguckerozták, ihogtak, vihogtak
S tisztes személyére vicceket faragtak. —
Soká tartott már a szolganép tréfája
Ugy, hogy Budának is elfogyott flegmája,
Egyet fordult tehát, a mint fordulhatott,
S két prémes újjával, leütött vagy hatot.
Hát sarkantyújának tarajos pengője?
Lett néhány harisnyás lábikra sebzője!

Ily vitézül állván ki hősünk a tusát,

Meg is adák rögtön illő respectusát!

A legyőzött ellen, mind melléje állott,

A sok Rökk, Frakk, Zsilé, tisztelgő szájt tátott.

Bámulák Budának az ő nagy erejét,

Itt ott dicsérni is kezdék viseletét, —

Sőt mi több? meghívák ötet vacsorára,

Collegial körbe, a kredenz szobába!

Itt aztán a pezsgők durrogtak, suhogtak

Szakácsnék s kukták sok drága étket hoztak

Melyek legényünknek nem voltak inyére

Jégből és czukorból állván ők többnyire

Hozzatott hát extra egy szerény meszelykét,

Hozzája sódérból pár börkés szeletkét, —

S vendéglőinek hosszas kérésére,

Falatozás közben, így beszéle végre:

„Gyöngy országból jöttem; gyöngy urat szolgáltam,

Szégyenére soha uramnak nem váltam

Hű cselédje voltam, védém becsületét

Mégis nyerém uri becses szeretetét! —

S hallván, hogy e földnek a kultivált részén

Még hirmondónak sincs ilyen legény mint én;

Eljöttem országot és világot látni

S itt is majd valami jó urat szolgálni. —

De azt megmondom: hogy kocsisnak nem állok,

Valódi úr legyen, a kit én szolgálók“ K . . s P . I .

(Vége következik.)

Katonai rapport.

A káplár rapportra vezette a közbakát, mivel őtet
ugy szidta meg, hogy a f... egye meg, mint nyul az
ojtványt. — A kapitány keveset értvén magyarul, ezt
mondta:

— No mi baj, azt a nyul jó megenni, — minek
mondani kend nyul a káplár?

— Azért vitéz kapitány uram, mert a káplár ne-
kem azt mondta, hogy piszpusz (Spitzbube).

— No azt a katona megcsókolni nem szép. Nincs
baj, jól van, rechts um.

Oláh classificatio.

Egy száraz betegségben sinlődő szolgabíró és egy
nagy termetű kövér csendőr-biztos utazván a járásban,
V. urat meglátogatták, ki épen akkor a mezőn levén,
oláh csősze ezen szavakkal hívta haza urát:

— Kérem alásan t. uram, áldja meg az Isten, jöjjön
haza, két vendég van az udvarban, egy ur és egy hit-
vány ember.

Mire használják a testimoniumot.

A. asszony a testimonium és antimonium közti
hatás különbségét nem tudván, egy kr. árú testimoniu-
mot kért beteg sertése gyógyítására.

A két béres.

— Állj! ki vagy?! fizess! —
kiált a vámos a hidon egyenesen
áthajtani akaró szekeres emberre.

— Én a z—i méltóságos X.
gróf bérese vagyok! — felelt
büszkén a hat ökrü szekérben
hosszan elnyújtózkodó egyéniség.

— Passzirt! — felelt a vámos.

Ezután két rossz gebét ostorozott odébb az x—i levita, s a vámos szokott felszólítására bátorságot vett magának az előtte elmenő válaszból hasonlatot vonva, s élceskedve így nyilatkozni :

— Én a názaretbeli Úr Jézus bérese vagyok.

— Jaj barátom! — viszonzá a vámos — annak az úrnak nincs birtoka ebben a vármegyében.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

I.

Ez vont,
Ez rántott el az Istentől, ez szögze le földhöz.
Kazinczy.

II.

„Ez az egy szép, a mi van a világon,
Ezen a rút, ezen a csúf világon.“

Petőfi.

A fél classis.

B— gymnasium tanárai értekezletet tartottak, és a többek közt kérdé egy tanár a másiktól :

— Hogy felelteted osztályodat?

— Biz én barátom, úgy, hogy az osztálynak fele reczitál, a másik fele meg hallgatja.

— Hiszen úgy egyik szavát a másikatól nem értheted.

— Ugy ám, de az egész osztály összes száma két darab.

Hogy néz ki a muzsikus!

Két uriember, kik már csakugyan nem csak barnák, hanem jó feketék voltak, együtt sétálván, egy velök szemközt menő utas ezt kérdezi tőlük :

— Hova mennek muzsikálni?

Az urak elkáromkodván magukat, boszúsan mondák:

— Nem vagyunk mi muzsikusok.

— No hisz az még semmi baj; de én azt gondoltam, minden ily uriasan öltözött cigány . . . muzsikus;
— válaszolá amaz.

Kár.

Jó ember a Pepi bácsi,
Szereti is Mari néni;
Kár azonban, hogy jóságát
Olyan gyakran s röffel méri.

Biró Imre.

Nyolczvanöt forint egy forintért.

X. városban a cipó, gyümölcs stb. árulókofák közül öt példány, egy kis csekély kofasági csiny miatt példányonként egy forintra büntettetett. — Négy, szokott kofás áldások hozzáadásával be is fizette együtt a négy fíot; de az ötödik húzta, halasztotta, s el is halasztotta. — A számadásba tehát csak 4 ft. levén behozva, az itéleti lajstromba pedig 5 ft. levén följegyezve, a be nem fizetett egy forint miatt az illető számoló gyanúba esik, a gyanúból nyomozás, a nyomozás végett kiküldetések szükségeltetvén s a küldöttségnek napidíj is járván, 85 azaz nyolczvanöt ftba került az egy forint fölötti nyomozás. — Oeconomia!

Ad vocem : kapanyél.

V—ről eszembe jut egy eset, mely ismét nyilvános tanuja annak, hogy V. híven követte e travesztalt erkölcsi mondatot : „*a ki téged kövel hajít, hajítsd mennykövel!*“

Tűzvész alkalmával, hol ő — mint még diák — izmos termeténél fogva az első tűzoltóhősnek tekintetett, s méltán; mert még a lángok hatalmasan nyujtóztak ég felé, midőn ő a tetőre ugrott, és szórta széljel a tüzes tetőt. Ekkor egyik laktársa hirtelen elkiáltja magát :

— Ni-ni! ég V—nek a haja!

Levén t. i. irgalmatlan veres hajakkal megáldva V.

A vizipuskánál igazgatókép működő másik laktársa — az egész diákközpont nagy hahotája közt, — kiket a legnagyobb veszélyben sem szokott elhagyni élces víg kedélyük, egyenesen V. fejének irányzá a csövet, s daczára minden fenyegetésnek és káromkodásnak addig öntözé, míg a kácsává ázott kénytelen volt a tetőről leugrani.

— No — mondá — meglakoltok ezért; csak várjatok!

A nevetséges komédiát midőn már elfelejtették; egy őszelő estén azt indítványozta V., hogy jó lenne a szomszéd paraszt szép gyümölcsöséből magukat az éjjel sóvári almával ellátni. Az indítvány a tűzkiáltó és a puskairányzó részéről készséggel elfogadtatott. Elinidultak hárman; hanem V. valami ürügy alatt két társát előre bocsátá, s ezek jó remény fejében, hogy V—t a prédában felülmulják, siettek elmaradt társukat megelőzni, és hirtelen átvették magukat a garádon. Azonban V. szépen az udvarra kerül, hol a gazdának a tornácban felakasztott bundáját nyakába kavarítja; szerencsére egy madárijesztő kalapot is talált, azt fejébe nyomja, s megy a kertbe, hol már a két dominus ugyancsak rakodott a köpenyeg hátuljának előre fordított öblébe. V. utánozva a mindnyájoktól jól ismert gazda hangját, káromkodások közt elkezd dőngetni izmos kézbelijével a tolvajokat, most egyiknek majd másiknak osztván a sűrű ütlegekből az aequalis divisiót. Azok

pedig összenyalábolván a penula szárnyát, vakon csak neki dülnek a tuskés garádnak, itt is, még a mellett, hogy a tuskéktől nem kevés szurkálásokat szenvedtek, ráadásul egy pár ütletet éreztek válluk közé sujtatni.

Mikor épen sérelmeiket fedezgették fel egymásnak, akkor termett előttük a bunda szövetből kibujt collega, panaszkodásukon alattomban jót nevetvén, azt indítványozta, hogy térjenek vissza s kölcson fejében döngessék el hárman a vén pimaszt. De biz azokat negyedfél forintért sem tudta volna a csatahelyre visszacsalni.

Borkoresolyák.

Egy embernek igen jó házikutyát ajándékozott ismerőse.

— Édes apám, már most egy tálba adok ezután enniök mindkét kutyánknak; mondá apjának a fia.

— Világért sem! — mondá apja. — Tudod fiam, hogy a régi Bundás kutyánk igen erős, hatalmaskodó és irigy; hát ha nem csak enni nem hagyná a neki még ismeretlen Melákot, hanem még meg is ölné? pedig sajnálnám ezt a jó vigyázó ebet. Tudod-e fiam, mit tegyünk? Tanuljuk ki előbb a Bundásnak magaviseletét. Tégy neki enni egy tálba, aztán elébe szemközt leállítsuk azt a nagyobbik tükröt a szobából; abban majd meglátja magát, mikor eszik; ha nem morog a maga képére, melyet a tükör mutat, úgy bátran együtt lehet vele etetni az új Melák ebet.

Az apja tanácsát tevő a fia; de mihelyt kutyát látott a tükörben az enni kezdő Bundás, elmorogva magát, úgy megkapta a tükörbeli kutyát, hogy a tükör száz darabra is zúzott, a Bundás orrát pedig elönté a vér.

Bizonyos fiatal úr igen finom posztóból varratott magának kvekkert. Mikor ezt elsőben látta rajta kocsisa, tenyerével a kvekker ujját simogatva, ezt mondá:

— Ej tens uram, beh gyönyörű fain ruha ez; csak egy igen nagy kár van benne.

— No s hát micsoda kár?

— Oh Istenem! hát nem nagy kár az, hogy az elejére nem került ki a posztóból?

Egy helységben bizonyos lakoma alkalmával, mikor a pecsenyét falatozák, egy vendég, elfogyván kenyere, az előtte halmozva állott kalácsból vett és azzal ette a sültet. A házigazda meglátván azt, sietve kiáltozó :

— Hozzatok rögtön kenyeret a sült mellé komám uramnak! látom, nincs kenyere.

— Kalácscsal sem rosszabb a pecsenye; — válaszoló komája, teljesen megnyugodva baján.

Egy valakinek, kinek 40000 hold földje volt, egy légy ült orrára, bosszúsán kergette el azt onnan, azt mondván:

— 40000 hold földemen nem találsz jobb helyet az én orromnál?

A huszár közvitéz sokszor volt büntetve részegségért, minden nap vitte a káplár rapportra a kapitányhoz, ez elunván azt, meghagyta a közvitéznek, hogy ha részeg, tehát másnap jőjön maga azt jelenteni; másnap a vett rendelet után megjelenik a közvitéz kapitányánál, de akkor is részegen, katonai üdvözet után mondja:

— Jelentem alásan vitéz kapitány uram, tegnapi részeg voltam.

— Hisz most is részeg vagy.

— Azt majd holnap fogom jelenteni.

Egy kiváltott falun utazván keresztül bizonyos úr, tudni akarja, hogy kié azon szép falu, egy odavaló embert megszólít.

K. Kié ez a falu?

F. Magaé.

K. Ki itt az úr?

F. Biró uramat meg tiszteletes uramat szoktuk urazni.

K. Igen de ki parancsol itt?

F. Hát télen a hideg, nyáron a meleg.

K. De hát még is — kitől félnek itten?

F. A falu bikájától, — és többet nem tudhatott ki.

1849-ben a debreczeni erdő mulatóhelyén egy asztalnál két szabó mélyen politizált, a mellette levő asztalnál ülő tiszteletes megunván, beleszólt. Addig vitakoztak, hogy a tiszteletes kérdést tőn:

— Micsoda foglalkozásuk van?

— Szabó, lón a felelet.

— Hát tanulják inkább mesterségöket, mert azt úgy sem értik.

A megsértett szabók már gorombáskodni kezdetek, de a tiszteletes azt kérdezé:

— Olvasták-e a bibliát?

— Igen.

— Tudják-e azt János titkos jelenéseiből (apocalypsis): Álla vala az angyal, melynek egyik lába a tenger partján, másik a tenger közepén vala?

— Ismerjük, válaszoltak.

— Hát ha értik mesterségöket, mondják meg, hány rőf posztó kellene annak nadrágra?

V—megye egyik népes helységében bizonyos tanulatlan legénynek házasságra lépni levén szándoka, a megtörtént kézfogás és eljegyzés után, szokás szerint be kelle járnia illető plébánusához, tanulás végett. A legelső megjelenéskor mindenekelett azt kérdezé tőle lelkésze:

— Ki szerzette a szent házasságot?

— Sokorai József és Virasztó Pál; — felelé a vőlegény, illő komoly és szerény hangon, e közbenjárók levén az ő házasságának szerzői.

Nagyon szép nyár volt. A falu népe izzadt a mezőn a munkától. Elérkezvén ideje az estéli harangozásnak, a harangozó ment harangozni. — Utjában találkozik egy kasza-kapa-kerülővel (de nem poétával), ki ily szavakkal állja utját:

— Soh'se bántsa kend ma a harangot, úgy sem hallaná senki, minden ember a mezőn van: jobb ha bejő velem Iczikhez egy itcze borra.

— Én elhiszem, hogy senki sem hallja, ha harangozok, de ha nem harangozok, tudom sokan meghallják! s ment dolgára.

Azt mondják a szósok, hogy az én urambátyám D. sem azelőtt sem azután, se soha egy puskát sem süített el, hogy ez az eset megesett rajta.

Pompás szalonkázó idő volt. Sikerült testvér bátyjának elcsalni az én urambátyámat D-t szalonkázni, bár nem győzte eleget ismételni, hogy „fél hogy pofon üti a puská.”

— Ne félj, — biztatta bátyja — én töltöm meg, kevés port teszek belé, s még ezen felül *melletted leszek*.

Ennyi biztosítás kivette végre szép eszéből az én urambátyámat s elment.

A jó testvér szavát tartotta, háta megé állott s mikor hallja, hogy szól a szalonka, figyelmezteté öcscsét, hogy résen álljon, szorítsa jól vállához a puskát, s mikor kiáltja „tűz!” húzza el a ravaszt.

Az én urambátyám szive hangosan dobogott, de engedelmeskedett.

— Tűz!

Paff! A puská elsült s az én urambátyám képéhez kap *balfelő*.

— Na, a menkü lelkit, híhatsz engem többet vadászni. Nem venném fel egy faluért, olyan pofont kaptam.

Szegény urambátyám nem vette észre, hogy furfangos bátyja húzza pofon — balfelő.

Hej Pista, ha annak idejében megbecsülnéd volna a gazdákat.

Egyszer régen egy fiatal falusi gyerkőcz ott valahol a Mátra-alján juhászbojtárnak szegődött nagybátyjához, a falu jómódú fejős juhászához.

Mínthogy azonban nem tetszett neki a mesterség, elszőkött gazdájától, a falu helyett azonban, hol rá szives fogadtatás alig várt volna, E. felé tartott s ott beállott iskolás gyerekeknek.

Igen jó tehetsége levén, tanítói csakhamar felette megszerették, s módot nyújtottak neki arra, hogy tanulását folytathassa, majd utóbb, hogy a papnöveldebe bejuthasson kispapnak.

Itt is mindig kitünőleg viselvé magát, minden tudományt mit csak tanítottak, oly jól megtanult, hogy társai közt mindig ő volt legelső.

Az egyházfő különös pártfogásába vette a kitünő ifjat, igyekezett őt fokonként mindig feljebb emelni, míg

végre sok idő jártával annyira kedvezett neki a szerencse, hogy ugyanazon egyházmegye főpapjává lön.

Mint ilyen egyszer hazament már öreg szüléit meglátogatni. Az atyfiak a legnagyobb tisztelettel siettek összegyülni, hogy magas méltóságra emelkedett rokonukat láthassák.

Midőn itt az őket igen nagy szeretettel fogadó magas-rangú rokont a tisztelet minden jeleivel elhalmozzák, belép a hírre a nyájtól hazakerült juhász nagybátyja is, s megpillantván öcscsét, ily szavakra fakadt:

— *Hej Pista Pista, ha te annak idejében megbecsülted volna a gazdákat, meg engem, azóta régen fejős juhász lehetnél.*

A mappa.

— Futtass csak haza hamarjába Istók, s hozd el a mappámat, nagy szükségem van rá! — szól kocsisához az erdőtiszt.

Istók sebtén fölveti az istrángokat és haza hajt, hol is megkéri a nagyasszonyt, hogy üljön föl a kocsira, mert az úrnak igen nagy szüksége van rá ottkűn az erdőben.

— A nagyasszony nem érté a dolgot, de csak mégis fölült, s Istók megvitte az erdőtiszt úr *napát*, — annak méltó boszankodására.

Nem én velem, hanem evvel e!

— Hát teveled Bóka Andris, mi jót tett az úr Jézus Krisztus? — kérdezé a jó examentet adni kívánó iskolamester, ki a tanuló gyermekek között előre kiosztotta a kérdéseket.

— Én velem semmitse mester uram, — felelt a kérdezett gyermek, hanem evvel e, és könyökével a szomszédgyermeket oldalba döfte.

Ekkor jött észre az iskolatanító, hogy elhibázta a kérdést, de az uri frequentia is gyanította a dolgot, azonban az éltes patronus azzal, hogy:

— Mondd el hát te Béczi Miska, mi jót tett veled az úr Jézus Krisztus? — a kegyelt iskolamestert kiségitette a hinárból.

A becsületes zsidó.

Egy birtokosnak sok baja levén árendás zsidójával, egyszer mérgesen azt mondta neki:

— Menjen rossz ember, magával többé semmi g'schäftbe nem avatom magamat.

— Már khirem alásan, akár higy gundulkozik felőlem a thekintetes uram, én a magam részére becsületes ember vagyok.

Legkülönb óhajtság.

Egy társaságban arról volt szó, hogy ki mit ohajtana leginkább. Mondtak furcsábbnál furcsább kívánságot, de olyan furcsát senki sem mondott mint P. barátunk, ki ismeretes a bor iránti nagy hajlandóságáról.

— Én úgymond, — ha mindenható tudnék lenni, csak egy pár óráig is — az egész világtengert ürmös borrá változtatnám, s magamat a közepére spongyiaszigetnek...

Rébusz.

A 17-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Iparszabadság.“